

Ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως

ΠΑΣΧΑ

Ἡ νίκη τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου*

Ἁγίου Νικολάου, Ἐπισκόπου Ἀχρίδος καὶ Ζίτης († 1956)

ΥΠΑΡΧΟΥΝ κάποιοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐρωτήσουν: πῶς μπορεῖ νὰ εἰπωθῆ, ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐνίκησε τὸν θάνατο, ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη πεθαίνουν; Ὅσοι ἐρχονται στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας τους, θὰ τὸν ἀφήσουν μὲ τὸν θάνατο καὶ τὸν τάφο. Αὐτὸς εἶναι ὁ κανόνας...

Μόνον, ὁ θάνατος γιὰ μᾶς πού πεθάναμε ἐν Χριστῷ δὲν εἶναι πιά μιὰ σκοτεινὴ ἄβυσσος, ἀλλὰ εἶναι μιὰ γέννησις σὲ καινούργια ζωὴ καὶ ἐπιστροφή στὴν πατρίδα μας. Ὁ τάφος δὲν εἶναι πιά γιὰ μᾶς αἰώνιο σκοτάδι, ἀλλὰ δίοδος, στὴν ὁποῖαν μᾶς περιμένουν ἀπαστράπτοντες Ἄγγελοι Θεοῦ. Γιὰ ὅλους, ὅσοι εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν περικαλλῆ καὶ ἐράσμιο Κύριο, ὁ τάφος ἔχει καταστήσει τὸ τελευταῖο μόνον ἐμπόδιο στὴν παρουσία Του - καὶ τοῦτο τὸ ἐμπόδιο εἶναι τόσο ἀδύναμο, ὅσο ὁ ἴστος τῆς ἀράχνης.

Γι' αὐτὸ ὁ ἔνδοξος Ἀπόστολος Παῦλος κραυγάζει: «Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ. α' 21).

Πῶς δὲν ἔχει κατακτήσει τὸν θάνατο ὁ Κύριος, ὅταν ὁ θάνατος δὲν εἶναι πλέον ὄρατος στὴν παρουσία Του; Ὁ τάφος δὲν εἶναι πλέον μιὰ βαθεῖα ἄβυσσος, διότι τὸν ἔχει γεμίσει μὲ τὸν ἑαυτὸ Του· οὔτε ὁ τάφος εἶναι πλέον σκοτεινός, διότι τὸν ἔχει φωτίσει· οὔτε εἶναι πλέον φόβος καὶ τρόμος, διότι σημαίνει ὄχι τὸ τέλος, ἀλλὰ τὴν ἀρχή· οὔτε εἶναι ἡ αἰώνια πατρίδα μας, ἀλλὰ μόνον ἡ θύρα σὲ αὐτὴ τὴν πατρίδα.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ θανάτου πρὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτήν, εἶναι ὅμοια μὲ τὴν διαφορὰ μᾶς φοβερῆς πυρκαγιᾶς καὶ τῆς φλογίτσας ἐνὸς κεριοῦ. Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ εἶναι θεμελιώδης καὶ ἔτσι, δι' Αὐτοῦ, «κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος» (Α' Κορινθ. ιε' 54).

* * *

Υπάρχουν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐρωτήσουν: πῶς μπορεῖ νὰ εἰπωθῆ ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐνίκησε τὴν ἁμαρτία, ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη ἁμαρτάνουν;

Ὁ Κύριος ἔχει πράγματι νικήσει τὴν ἁμαρτία. Τὴν ἐνίκησε μὲ τὴν ἀναμάρτητη σύλληψι καὶ γέννησί Του ἐν συνεχείᾳ, μὲ τὴν καθαρὴ καὶ ἀναμάρτητη ζωὴ Του στὴν γῆ κατόπιν, μὲ τὸ πάθος Του στὸν Σταυρό,

ἐνῶ ἦταν δίκαιος· καὶ τέλος, ἔσπευε τὴν νίκη αὐτὴ μετὰ τὴν ἐνδοξοῦ Ἀναστάσι Του.

Αὐτὸς ἔγινε τὸ φάρμακο, τὸ κατάλληλο καὶ ἀλάνθαστο φάρμακο, κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Ὅποιος ἔχει πληγωθῆ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, μόνον διὰ τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ. Ὅποιος θέλει νὰ μὴ ἁμαρτάνη, μόνον μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νὰ κἀνῃ τὴν ἐπιθυμία του αὐτὴ πραγματικότητα.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀνακάλυψαν τὴν θεραπεία γιὰ τὴν βλογία, εἶπαν: νικήσαμε αὐτὴ τὴν ἀσθένεια! Εἶπαν τὸ ἴδιο πρῶγμα ὅταν ἀνακάλυψαν τὴν θεραπεία γιὰ τὴν ἀμυγδαλίτιδα, τὸν ὀδοντόπονο, τὴν ἀρθρίτιδα καὶ ἄλλες ὅμοιες ἀσθένειες: τίς ξεπεράσαμε! Ἡ εὕρεσις θεραπείας γιὰ μιὰ ἀσθένεια, λοιπόν, σημαίνει τὴν κατὰκτησί της.

Ὁ Χριστὸς εἶναι, πολὺ περισσότερο, ὁ μεγαλύτερος Ἴατρος στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, διότι ἔφερε στοὺς ἀνθρώπους τὴν θεραπεία γιὰ τὴν ἀρρώστια πέρα ἀπ' ὅλες τὶς ἀρρώστιες - γιὰ τὴν ἁμαρτία, ἀπὸ τὴν ὁποία ὅλες οἱ ἄλλες ἀρρώστιες καὶ ὅλες οἱ ἄλλες συμφορὲς τοῦ ἀνθρώπου, φυσικὲς καὶ πνευματικὲς, γεννιοῦνται. Αὐτὸ τὸ φάρμακο εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰδιος, ὁ Ἀναστάς καὶ Ζῶν Κύριος. Αὐτὸς εἶναι τὸ ἓνα καὶ μοναδικὸ ἀποτελεσματικὸ Ἴατρικὸ γιὰ τὴν ἁμαρτία.

Ἄν οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη καὶ σήμερον ἁμαρτάνουν καὶ ἁμαρτάνοντες καταστρέφονται, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἐνίκησε τὴν ἁμαρτία, παρὰ μόνον ὅτι οἱ ἐν λόγῳ ἄνθρωποι δὲν ἔλαβαν τὸ ἓνα καὶ μοναδικὸ φάρμακο κατὰ τῆς θανάσιμης ἀσθένειάς τους· αὐτὸ σημαίνει, ἢ ὅτι δὲν γνωρίζουν ἐπαρκῶς τὸν Χριστὸ ὡς τὸ φάρμακο, ἢ ὅτι ἐνῶ γνωρίζουν τὸν Κύριον, δὲν χρησιμοποιοῦν Αὐτόν, γιὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο.

Ὅμως, ἡ ἱστορία βεβαιώνει μετὰ μύριες ὄσες φωνές, ὅτι ὅσοι χρησιμοποίησαν αὐτὸ τὸ φάρμακο γιὰ τίς ψυχές τους καὶ τὸ ἔλαβαν στὸ σῶμα τους, θεραπεύθηκαν καὶ ἔγιναν ὑγιεῖς. Γνωρίζων τὴν ἀδυναμία τῆς ὑπάρξεώς μας, ὁ Κύριος κανόνισε ἔτσι, ὥστε οἱ πιστοὶ νὰ τὸν λαμβάνουν ὡς βρῶσι καὶ πόσι ὑπὸ τὴν ὄρατὴ μορφή τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου. Τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Ἐραστής τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν ἀμέτρητὴ ἀγάπη Του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀπλᾶ γιὰ νὰ διευκολύνη τὴν προσέγγισί τους στὸ ζωογόνο φάρμακο κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ κατὰ τῆς φθορᾶς ποὺ αὐτὴ ἐπιφέρει.

«Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ... καὶ κέινος ζήσεται δι' ἐμέ» (Ἰωάν. στ' 56-57).

Αὐτοὶ ποὺ ἁμαρτάνουν, τρέφονται μετὰ τὴν ἁμαρτία καὶ ἡ ζωὴ ποὺ ὑπάρχει μέσα τους σταδιακὰ χάνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ὅσοι ὅμως

τρέφονται με τὸν ζῶντα Κύριο, τρέφονται με ζωὴ καὶ ἡ ζωὴ μέσα τους αὐξάνει ὄλο καὶ περισσότερο καὶ ὁ θάνατος μειώνεται. Καὶ ὅσο περισσότερο ἡ ζωὴ αὐξάνεται, τόσο περισσότερο ὁ θάνατος ἐλαττώνεται. Ἡ ἀνούσια καὶ μελαγχολικὴ γλυκύτητα τῆς ἁμαρτίας ἀντικαθίσταται σὲ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν χαρμόσυνη καὶ ζωογόνα γλυκύτητα τοῦ Νικητοῦ Χριστοῦ.

Μακάριοι εἶναι ὅσοι ἐγεύθησαν καὶ ἐδοκίμασαν ἐκ πείρας τὸ μυστήριον αὐτὸ στὴν ζωὴ τους. Μποροῦν νὰ κληθοῦν υἱοὶ φωτὸς καὶ τέκνα τῆς χάριτος. Ὅταν ἀπέλθουν ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτῆ, θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο πού ἦσαν, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ εἶναι πλέον ἄρρωστοι ἄνθρωποι...

* * *

Ἐλάτε, λοιπόν, ὄλοι ἐσεῖς, ἀδελφοί μου, ὅσοι φοβᾶσθε τὸν θάνατο. Ἐλάτε πιὸ κοντὰ στὸν Χριστὸ τὸν Ἀναστάντα καὶ Ἀνιστῶντα, καὶ θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου.

Ἐλάτε ὄλοι ἐσεῖς πού ζεῖτε κάτω ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ τῶν φανερῶν καὶ τῶν κρυφῶν ἁμαρτιῶν σας. Πλησιᾶστε πιὸ κοντὰ στὴν ζωντανὴ Πηγὴ, ἡ ὁποία πλένει καὶ καθαρίζει καὶ μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ πιὸ κατὰμαυρο σκεῦος λευκότερο χιόνος.

Ἐλάτε ὄλοι ἐσεῖς πού ἀποζητᾶτε ὑγεία, δύναμι, ὁμορφιὰ καὶ χαρὰ. Ἰδοῦ, ὁ ἀναστημένος Χριστὸς εἶναι ἡ πλούσια Πηγὴ ὅλων αὐτῶν. Σᾶς περιμένει με εὐσπλαγχνία καὶ λαχτάρα, ἐπιθυμῶν νὰ μὴν ἀπωλεσθῇ κανεῖς.

Προσπέσατε ἐνώπιόν Του, σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Ἐνωθῆτε μαζί Του με ὄλο σας τὸν νοῦ καὶ τὶς σκέψεις. Ἀγκαλιᾶστε Τον με ὄλη σας τὴν καρδιά. Μὴ λατρεύετε τὸν τύραννο, ἀλλὰ τὸν Ἐλευθερωτὴ μὴ ἐνώνεστε με τὸν καταστροφέα, ἀλλὰ με τὸν Σωτῆρα· μὴ ἀγκαλιάζετε τὸν ξένο, ἀλλὰ τὸν πιὸ κοντινὸ Συγγενὴ καὶ τὸν πιὸ ἀγαπητὸ Φίλο σας.

Ὁ ἀναστάς Κύριος εἶναι τὸ Θαῦμα τῶν θαυμάτων καὶ Αὐτός, ἐνῶ εἶναι τὸ Θαῦμα τῶν θαυμάτων, παραμένει τῆς ἴδιας φύσεως ὅπως καὶ σεῖς - τῆς πραγματικῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τῆς πρωταρχικῆς φύσεως πού εἶχε ὁ Ἀδὰμ στὸν Παράδεισο. Ἡ ἀληθινὴ ἀνθρώπινη φύσις δὲν δημιουργήθηκε γιὰ νὰ εἶναι ὑπόδουλη στὴν ἄλογη φύσις πού τὴν περιβάλλει, ἀλλὰ νὰ κυβερνᾷ τὴν φύσις με τὴν δύναμί της. Οὔτε ἡ πραγματικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀναξιότητα, ἀρρώστια, θνητότητα καὶ ἁμαρτωλότητα, ἀλλὰ ἀπὸ δόξα καὶ ὑγεία, ἀθανασία καὶ ἀναμαρτησία.

Ὁ ἀναστάς Κύριος ἔχει διαρρήξει τὸ χωρίσμα πού διαιροῦσε τὴν πραγματικὴ Θεότητα ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἀνθρωπότητα καὶ μᾶς ἔδειξε στὸν Ἐαυτὸ Του τὴν μεγαλωσύνη καὶ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης. Οὐδεὶς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸ Θεό, παρὰ μόνον

διὰ τοῦ ἀναστάντος Κυρίου Ἰησοῦ· καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸ ἄνθρωπο, παρὰ διὰ μέσου Αὐτοῦ καὶ μόνον.

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί μου!

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 325/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2005, σελ. 161-163· μετάφρασις ἀπὸ **Nikolai Velimirovic, Bishop of Ochrid**, *Homilies*, Vol. I, pp. 208-209, 210-211, Lazarica Press, Birmingham 1996.